

De toekomst van de Stichting PVP

De vraag

Is er in de toekomst nog behoefte aan het werk van een patiëntenvertrouwenspersoon binnen de geestelijke gezondheidszorg en andere zorgsectoren? Zo ja, zijn er dan aanpassingen gewenst? Zo nee, hoe borg je dan het deskundig verlenen van bijstand en advies aan patiënten?

Deze vragen heeft de Stichting PVP voorgelegd aan cliënten en cliëntenorganisaties, aan zorgaanbieders uit de geestelijke gezondheidszorg, de verstandelijk gehandicaptenzorg en de verpleeg- en verzorgingshuis sector, aan de inspectie, aan de Nederlandse zorgautoriteit en aan een aantal deskundigen.

Het antwoord

In de vorige krant lieten we al weten wat het antwoord is: ja, er is in de toekomst behoefte aan patiëntenvertrouwenspersonen binnen de geestelijke gezondheidszorg en ook binnen andere zorgsectoren. De onafhankelijke positie van de patiëntenvertrouwenspersoon wordt daarbij belangrijk gevonden, alsook de keus om aan de kant van de patiënt te staan, zeker wanneer het om dwang & drang gaat. Hierover zijn alle partijen het eens. Wel moet er meer samengewerkt worden met cliëntenorganisaties en cliëntenraden en moet kennis die voortkomt uit het vertrouwenswerk

meer gedeeld worden met zorgaanbieders en cliëntenorganisaties. Kennis over structurele tekortkomingen van instellingen, maar ook over verbeteringen in de zorg. Voor andere zorgsectoren dan de GGZ geldt dat een methodiek op maat nodig is, omdat de positie van de cliënt en zijn familieleden daar anders is.

Vervolg

Sinds we u in de vorige krant berichtten over onze zoektocht is er veel werk verzet. De medewerkers van de stichting hebben zich gebogen over verschillende mogelijke scenario's voor het vertrouwenswerk en de vragen die daaraan ten grondslag liggen. Welke aanbieders zijn er voor andere zorgsectoren? Hoe kunnen we tegemoetkomen aan algemene ontwikkelingen in de samenleving? Hoe aan ontwikkelingen op het gebied van de zorg en het patiëntenrecht? Op welke manier kunnen we hierin het vertrouwenswerk voor de toekomst borgen?

Stand van zaken

Op dit moment zit de stichting midden in het besluitvormingsproces om te komen tot een toekomstige koers voor het vertrouwenswerk. Deze keuze zal consequenties hebben voor de Stichting PVP. Niet voor de kern van het werk dat we doen, maar mogelijk wel voor eventuele uitbreiding of verdere specialisatie.

Lustrumcongres

Het resultaat van deze afweging zal bekend worden gemaakt op 21 november aanstaande. Die dag vieren we met een groot congres het 25-jarig bestaan van de Stichting PVP. 25 jaar patiëntenrecht met lief en leed. Een belangrijk moment voor de Stichting PVP, waarbij niet alleen gekeken wordt naar het verleden; met de bekendmaking van onze nieuwe missie & visie richten we onze blik op een nieuwe toekomst voor het vertrouwenswerk.

Nannie Flim, directeur/bestuurder

LUSTRUMCONGRES

Vijftwintig jaar pvp: een goed recht

Een professioneel patiëntenperspectief in de zorg

Op 21 november organiseert de Stichting PVP een congres ter ere van haar 25-jarige bestaan.

De rechten van de patiënt zijn niet meer weg te denken uit de zorg. De Stichting PVP heeft daar haar bijdrage aan geleverd. Ze wil dat in de toekomst ook blijven doen. Maar moet dat op dezelfde manier of vragen andere tijden om een andere benadering? En moet dat alleen in de GGZ of is daarbuiten ook behoefte aan dit soort expertise?

Blik vooruit

De stichting wil met het congres niet alleen terugblikken, maar ook vooruit kijken. Met deze jubileumbijeenkomst willen wij het volgende bereiken:

- Het verstevigen van de positie van de zorgconsument.
- Het bieden van zicht op ervaringen van cliënten in de zorg.
- Het geven van vernieuwende en verbredende impulsen aan vertrouwenswerk en klachtenmanagement in de zorgsector.
- Het presenteren van de toekomstvisie van de Stichting PVP.

Meer weten?

De kosten voor deelname aan het congres bedragen € 95,-. Meer informatie is te vinden op de website van de Stichting PVP: www.pvp.nl. Daar treft u ook een inschrijfformulier. U kunt natuurlijk ook bellen: 030-2718353.

Zandkorreltjes

Een zacht zingende man loopt langs mijn kantoor. Omdat het zo warm is heb ik de deur opengelaten, zodat een incidenteel zuchtje wind mij een illusie van koelte brengt. Ik herken zijn liedje gelijk. De melodie en de woorden brengen mij terug naar 1984. Ik had gitaarles en die avond diende ik mijn vorderingen ten gehore te brengen aan de groep medeleerlingen en de gitaar docent. Op verzoek van de docent zouden we niet alleen de gitaarpartij voor onze rekening nemen, maar er ook zelf bij zingen. Ik had nog steeds geen definitieve keuze gemaakt welk lied het zou gaan worden. Ik wilde iets doen waar ik zangtechnisch niet helemaal zeker van was. Op goede dagen ging het goed, op minder goede dagen was het net iets te hoog gegrepen. Dit leek een goede dag. Een half uur voor aanvang besloot ik om erop te vertrouwen dat het goed zou gaan.

"Look at me I'm a speck of sand
And I'm building dreams in a stranger's land
Tell me why do I care
Tell me why do I care...."

De man pauzeert even. Hij wordt gebeld op zijn mobiele telefoon. Na een poosje vertelt hij dat het geen goed moment is voor een dergelijke telefonische interruptie en pakt hij de draad weer op van zijn lied. Ik vind het wel mooi dat iemand omdat hij aan het zingen is even niet gestoord wil worden. Maar waarom beantwoordde hij dan toch het telefoontje? Nieuwsgierigheid? Benieuwd wie

het zou zijn omdat er geen nummer werd weergegeven? Of hoopte hij dat de beller iets anders te melden had en beviel de inhoud hem niet? Wachtte hij wellicht ergens op?

Ik vraag me af wat ik er bij dacht toen ik er voor koos om het die avond te zingen. Het had iets droevigs en dat vond ik wel mooi, geloof ik. Het muzikaalste meisje met de mooiste stem vroeg gretig na afloop wat het was, mijn lied. Ze had het zó mooi gevonden. In mijn oneindige zucht naar erkenning vroeg ik me toen gelijk af wat ze precies bedoelde, het lied, mijn uitvoering ervan, beide? Natuurlijk vroeg ik het niet, daar was ik dan weer te bescheiden voor. Of zoiets. "Zullen we het een keer samen gaan instuderen?" vroeg ze. Dat wilde ik best.

"Just as long as there's two of us
We'll carry on"

De man staat in mijn deuropening, uitgezongen. We kijken elkaar aan. Ik glimlach, ook bij hem breekt er één door. "We gaan morgen naar huis" kondigt hij aan.

"Bent u er klaar voor?" check ik voorzichtig. Dat is hij. Ik heb geen idee wie er nog meer naar huis

gaat en besluit hier niet verder naar te vragen. Ik wens hem alle goeds.

"Keep up the good work!" zegt de man hartelijk. "We'll carry on" reageer ik. Hij kijkt me aan, zijn blik doordringender dan ik ooit eerder gezien heb. Hij opent zijn portemonnaie en trekt er een kleine foto uit. Een foto van een jonge man en een jonge vrouw. Ze kijken niet naar de fotograaf maar naar elkaar. Ze lijken heel gelukkig. "Me and my girl" zegt hij zachtjes. Ik knik en geef hem de foto terug.

"Specks of sand" denk ik. Hij zegt het.

Marianne Peters, pvp in de regio West-Noord